

Cetatea Cavalerilor

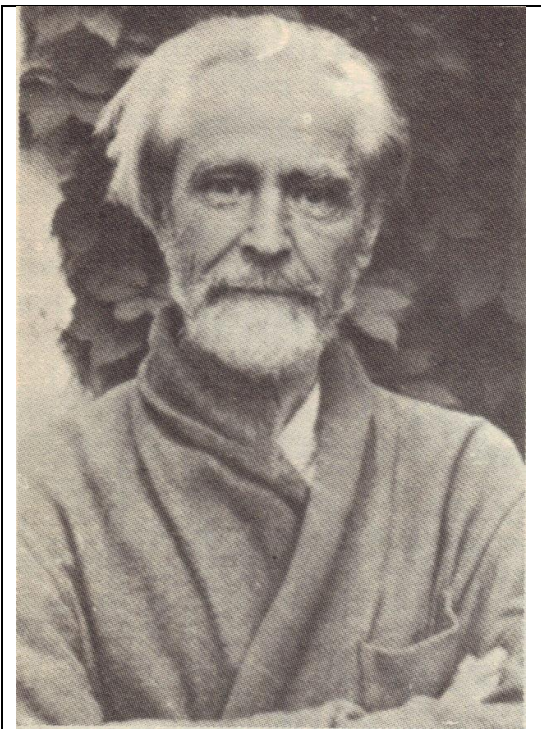
Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

ZIUA ELIBERĂRII

Sabina Măduța

După mai bine de 4 ani de detenție ispășiți în închisorile Jilavei și Aiudului, scriitorul martir Vasile VOICULESCU arestat pe 5 august 1958 a fost eliberat pe data de 1 mai 1962. „L-am scos pe tata din închisoare” mărturisește fiul poetului Dr. Radu Voiculescu evocând bucuria dar și încercările mai mult decât dureroase ale acelei zile!

În ziua de 30 aprilie 1962 pe la orele 10 dimineața, am primit la Institutul „I. Cantacuzino” unde lucram, un telefon de la dispensarul T.B.C. Turda –medicul șef – care îmi spunea că „a fost eliberat fratele dumneavoastră” (făcea o confuzie) și că mă roagă să vorbesc cu Ruru (Arhitect Dorel Defour, ginerele lui”) să vină cu o mașină să îl ducă acasă. M-am dus la direcția Institutului CANTACUZINO unde lucram și le-am relatat despre eliberarea tati și am cerut o îngăduință de a lipsi câteva zile, pentru acest lucru. Au fost mai mult decât binevoitori, mai ales că îl cunoscuseră. Am plecat numaidecât să mă întâlnesc cu Ionică să-i spun și lui care lucra la un institut hidrotehnic pe Moșilor.

În stația de troleibuz „Hașdeu” m-am întâlnit cu un foarte bun prieten, Teodor Lascarov Moldoveanu, fiul scriitorului Alexandru Lascarov Moldoveanu. A fost o explozie de bucurie, mai ales că nu îl văzusem demult, îl știam arestat și condamnat la 12 ani închisoare, era slab și tuns mai mărunț. Ne-am întrbat unul pe altul „Ce mai faci?” El mi-a spus „Am ieșit de o lună din închisoare”, iar eu „A ieșit tata din închisoare și trebuie să mă duc să-l aduc de la

Turda, nu am bani și nu știu cum să mă descurc”. A scos pe loc 200 de lei („atât am la mine”), dar am convenit să ne întâlnim după amiază la braserie la Capșa, la ora 4, împreună cu un foarte bun prieten comun, Dumitru Gherasi, care fusese și el închis 5 ani, majoritatea la Canal, și care ar putea să mă ajute în planul meu. Ne-am întâlnit după cum am stabilit, și de acolo, am mers la Agenția de bilete, la Poșta centrală, astăzi, Muzeul de Istorie unde nu știu nici eu cum am obținut și bilete de întors de la Turda, în cușetă numerotată.

Parola cred că a fost „Îl scot pe tata din închisoare”. Am plecat cu un tren de noapte și a doua zi dimineața pe la 10 eram la Turda. L-am găsit pe tata la dispensar, într-o cameră la etajul 1 cu mai mulți foști deținuți (unii de drept comun) eliberați. Tata era lungit la pat, ras în cap, cu barba rasă, cu fața mică, ridată și vorbea foarte încet. M-a impresionat teama de deținut cu care era impregnat. M-a întrebat de familie, de surori. Maria, Lenuța, Florica. I-am spus că trăiesc, că sunt bine, deși tanti Lenuța (Elena Dumitrescu) murise, la care el mi-a răspuns: „Familia noastră are longevitate și-o să

trăiesc și eu până la 90 de ani! Vorbea f.f. încet și îmi făcea mereu semne să nu vorbesc, că toți sunt foști deținuți. Mi-a spus că, cu 2 zile înainte, într-o noapte, i-a chemat colonelul și le-a zis: să-și facă bagajele că sunt eliberați, dar i-a amenințat să nu vorbească nimic despre închisoare. La eliberare i-au dat lucrurile și suma de 70 de lei, pe care îi cheltuiuse cu telefonul. Am văzut că nu poate să meargă, avea dureri mari la picioare. Am stat cu el de vorbă și pe la 4 după - amiază i-am spus că mă duc să mănânc ceva și să caut o mașină pentru a ajunge la Câmpia Turzii, de unde urma să luăm acceleratul de 21,30 spre București.

Fiind duminică, ziua întâi de Paști și 1 Mai, totul era închis și pe jos mai erau urme de la manifestație. Eram îngrijorat că timpul trecea și nu găseam nimic cu care să ne deplasăm la gară, se făcuse 6 seara... Spre fericirea mea a apărut un taxi și i-am spus șoferului că tata este bolnav și dacă mă poate duce până la Câmpia Turzii. M-a ajutat să-l cobor și ne-a dus la gară. Eram și mai îngrijorat pentru că tata nu putea merge și nu știam cum să-l duc pe peron, să-l urc în tren. Am văzut niște ceferiști cu tradiționala lădiță din lemn și felinar, și m-am adresat lor: „L-am scos pe tata din închisoare, trebuie să-l duc pe peron și să-l urc în tren”. M-au ajutat, l-am dus pe peron și l-am așezat pe jos, rezemat de zidul gării. Cetățenii ședeau și ei pe lădițe și așteptau trenul. I-am rugat încă o dată, să mă ajute să-l urc în vagonul de dormit, fiindcă trenul ședeă 1-2 minute. L-au luat în brațe și am avut noroc că am nimerit ușor vagonul de dormit. Când a venit conductorul aceeași parolă „L-am scos pe tata din închisoare, este bolnav, nu poate umbla” și dacă mă poate ajuta să-l duc în cabină, care era la mijlocul vagonului, dar el mi-a răspuns: „Mai bine îl băgăm în prima cabină de lângă ușă, mai aproape și de toaletă, căci poate să aibă nevoie noaptea”. I-am spus: ”Bine, dar noi avem altă cabină!” Mi-a răspuns: „Mă descurc eu!”

A doua zi dimineața ne așteptau în gară Ionică, Denu (așa îi spuneam noi lui Lascarov Moldoveanu) și Mitică Gherasi, cu un cărucior de la infirmeria gării. Am ajuns acasă cu două mașini, nu - mi mai amintesc cine mai era cu noi, afară de Denu și de Mitică, care m - au ajutat efectiv să - l transport. După ce am ajuns acasă, tata mi - a spus: „Ai fost un înger” Acestea au fost unele din episoadele care privesc pe V. Voiculescu după închisoare!